

στους κάμπους τούς Γοργόνειους τῆς Κισθίνης,
 πού κατοικοῦν οἱ τρεῖς Φορκίδες,
 κυκνόμορφες, πανάρχαιες κόρες, μ' ἕνα
 μονάχα μάτι οἱ τρεῖς τῶν, μονοδόντες,
 πού δέν τίς ἀντικρίζει μήτε ὁ ἥλιος,
 μηδὲ τό βραδινὸ φεγγάρι. Ἐκεῖ κοντά τους
 εἶναι κι οἱ φτερωτές τρεῖς ἀδερφές τους,
 οἱ ἀνθρωπομίσητες Γοργόνες μέ τά φίδια
 στήν κεφαλή, πού ὅποιος τίς κοιτάζει
 θνητός, εὐθύς θά χάσει τήν πνοή του.
 Κι αὐτό στό λέω γιά νά προσέξεις. "Ἀκου
 ἄλλο ἕνα θέαμα φοβερόν ἀκόμη·
 πρέπει νά φυλαχτεῖς ἀπό τούς Γρύπες,
 τά σουβλερόδοντα μουγγά σκυλιά τοῦ Δία,
 κι ἀπ' τούς Ἀριμασπούς, τόν ἀλογάρη
 μονόφθαλμο στρατό, πού κατοικοῦνε
 γύρω στό χρυσορέματο ποτάμι
 τοῦ Πλούτωνα· σ' αὐτούς νά μή ζυγώσεις.
 Ἐκεῖθε σ' ἕναν τόπο μακρυσμένο
 θά ῥθεις, σέ μελαψές φυλές ἀνθρώπων,
 πού ζοῦνε στίς πηγές σιμά τοῦ Ἥλιου,
 ὅπου κι ὁ ποταμός Αἰθίοπας κυλάει.
 Ἀκλούθησε τίς ὄχθες του, ὥς νά φτάσεις
 στόν καταρράχτη πού ἀπ' τά Βύβλινα ὄρη
 τ' ἀγνά καλόπιοτα νερά του ὁ Νεῖλος
 ξεχύνει. Αὐτός στήν τρίγωνη τή χώρα
 θά σ' ὀδηγήσει τῆς Αἰγύπτου, πού εἶναι
 γραφτό γιά σένα, Ἰώ, καί τά παιδιά σου
 τή μακρινή νά χτίσετε ἀποικία.
 Κι ἂν σκοτεινὸ βρῖσκεις κανένα
 καί δυσκολόβρετο ἀπό τοῦτα, ρώτα
 ξανά, καθάρια νά τό μάθεις. Τί ἔχω
 περισσότερο καιρό παρ' ὅσο θέλω.

ΧΟΡΟΣ "Ἄν κάτι ἀπ' τήν πολύφθορη πορεία
 παράλειψες ἢ μένει ἀκόμα, πές το·

ἂν θύμῃς θάα τά ῥχει ἱστορήσει,
 τή χάρη πού ζητούσαμε πρὶν λίγῃ,
 νά κάνεις καί σ' ἐμᾶς θά τή θυμάσαι.
 ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ Τήν περιπλάνησή της ἔχει ἀκούσει
 ὅλη ὡς τό τέλος. "Ὅμως γιά νά ξέρει
 πῶς ψέματα δέν εἶπα, θά ἱστορήσω
 τά ὅσα ὑπέσφερε ὅσπου ἐδῶ νά φτάσει,
 κι αὐτό γι' ἀπόδειξη πῶς λέω ἀλήθεια.
 Ἀφήνω τά περισσότερα καί θά ῥθω
 στερνά στό τέμα τοῦ παραδαρμού σου.
 Στῶν Μολοσσῶν τή χώρα ἐστὶ ἐπήγε,
 στήν ἀψηλόραχη Δωδώνη, ὅπου
 τοῦ Θεσπρωτοῦ Διὸς μαντεία καί θρόνος,
 ἀπίστευτο ἕνα θάμα, σέ χαϊρέτρηται
 οἱ ἀνθρωπολάλητες βαλκανδιές,
 ξάστερα δίχως αἰνίγμα κανένα,
 πῶς κοσμοξάκουστη τοῦ Δία θά γίνεις
 γυναίκα· στήν καρδιά γλυκά δέ νιώθεις
 κάτι ἀπό τοῦτα; Ἐκεῖθε ἀπό τόν οἶστρο
 ξέφρενη πῆρες τοῦ γιαλοῦ τό δρόμο,
 φτάνοντας στόν πλατὺ κόρφο τῆς Ρέας,
 ὅπουθε ἀνεμοδάρθηκες γυρνώντας
 ἐδῶ κι ἐκεῖ στίς ἴδιες πάλι στρατές
 καί σέ μελλομένους καιρούς, νά ξέρεις,
 θά ὀνομασθεῖ τοῦ πόντου ὁ κόλπος τοῦτος
 Ἰόνιος, σ' ὅλους τούς ἀνθρώπους ἔτσι
 θυμίζοντας τό διάβα σου. Σημάδια
 τρανά γιά σένα τοῦτα πῶς ὁ νοῦς μου
 πιό πέρα κι ἀπό τ' ἄφαντα ξεκρίνει.
 Τώρα γιά σᾶς κι αὐτήν ὅ,τι ἀπομένει
 θ' ἀνιστορήσω, στά παλιά τοῦ λόγου
 στρέφοντας πάλι ἀχνάρια. Εἶναι στοὺς ἄκρους
 τόπους τῆς γῆς ὁ Κάνωβος, μιά πόλη
 στίς ἐκβολές καί στό παράχωμα τοῦ Νεῖλου
 ἀπάνω· ὁ Δίας ἐδῶ στά λογικά σου

μέ χέρι πραῦντικό σέ ξαναφέρνει,
 μονάχα ἀγγίζοντάς σε. Κι ἀπό τούτη
 τήν ἐπαφή θά πάρει τ' ὄνομά του
 ὁ μελαψός πού θά γεννήσεις "Επαφος,
 κι ἄρχοντας θά γενεῖ σ' ὅλη τή χώρα,
 ὅσων ὁ πλατυρέματος Νεῖλος ποτίζει·
 πέμπτη μετά ἀπ' αὐτόν γενιά γυναίκεια
 μέ τίς πενήντα κόρες πάλι στ' "Αργος
 ἀθέλητά της θά ῥθει, τῶν ξαδέρφων
 γάμο συγγενικό γιά νά ξεφύγει·
 κι αὐτοί ξεφρενιασμένοι ἀπό τόν πόθο,
 σάν τά γεράκια θά ριχτοῦν ξοπίσω
 σέ περισσότερες, κυνηγώντας γάμους
 ἄπιαστους· ὁ θεός δέ θά τοὺς δώσει
 τά σώματα πού λαχταροῦν· μά ὁ τόπος
 τοῦ Πελασγοῦ θά τοὺς δεχτεῖ σφαγμένους
 ἀπό μιά τόλμη βραδινή καί κρύφια
 θηλυκοπρόσωπου "Αρη· τί κι ἀπό ἕναν
 ἄντρα κάθε γυναίκα θά σκοτώσει,
 μπήγοντας στό λαιμό του δίκοπο μαχαίρι·
 ἔτσι νά πέσει κι ἡ Ἀφροδίτη στούς ἐχτρούς μου.
 Καί μιάν ἀπ' τίς παρθένες ἡ λαχτάρα
 μάνα παιδιῶν νά γίνει, θά τήν κάμει
 τοῦ κρεβατιοῦ τό ταίρι νά μή σφάξει
 κι ἔτσι θ' ἀλλάξει γνώμη, προτιμώντας
 δειλή παρά κακούργα νά τήν κράζουν·
 στ' "Αργος αὐτή βασιλική γενιά θά δώσει.
 Μά ὁ λόγος μου θά πήγαινε σέ μάκρος,
 ἂν ὅλα τά ἱστοροῦσα ἕνα πρὸς ἕνα.
 Ἄπ' τή σπορά της κάποιος ἀντρειωμένος
 ἄντρας θά γεννηθεῖ, λαμπρός τοξότης,
 πού ἀπ' τά πάθη αὐτά θά μέ λυτρώσει.
 Τέτοιο χρησμό σέ μένα εἶπεν ἡ Θέμις,
 ἡ μάνα μου, ἡ πανάρχαια Τιτανίδα·
 πῶς θά γενοῦν αὐτά καί ποιά ἡ αἰτία,